

**Christ là Đấng có những việc làm được-cai-trị-cách-thuộc-trời,
là Người chăn của chúng ta, sự nghỉ ngơi của chúng ta, và là Người gieo**

Đọc Kinh văn: Mat. 9:20-22, 36; 11:28-30; 13:3, 18-23

I. Christ được khải thị là Đấng có những việc làm được-cai-trị-cách-thuộc-trời—tua áo Ngài—Mat. 9:20-22:

- A. Y phục của Christ tượng trưng cho những việc làm công chính của Ngài, và tua áo tượng trưng cho sự cai trị thuộc trời: “Hãy nói với con cái Israel và bảo họ làm một cái tua nơi các chéo áo mình trải qua các thế hệ, và trên mỗi tua kết một sợi dây màu thiên thanh. Đó sẽ là một cái tua cho các người; khi thấy cái tua đó, các người sẽ nhớ lại tất cả điều răn của Đức Giê-hô-va mà làm theo... và làm thánh cho Đức Chúa Trời của các người”—Dân. 15:38-40:
 - 1. Sợi dây tượng trưng cho sự buộc trói, và màu thiên thanh tượng trưng cho tính thuộc trời.
 - 2. Do đó, sợi dây màu thiên thanh tượng trưng rằng, là con cái của Đức Chúa Trời, cách cư xử và hành vi của chúng ta nên đẹp đẽ và ở dưới sự cai trị, chi phối, và buộc trói của sự quản trị, sự giới hạn, và nguyên tắc thuộc trời.
- B. Y phục tượng trưng cho mỹ đức trong hành vi con người; y phục của Chúa tượng trưng cho hành vi hoàn hảo của Ngài trong nhân tính Ngài, sự hoàn hảo thuộc mỹ đức phạm nhân của Ngài.
- C. Trong mỹ đức phạm nhân của Chúa Jesus, có quyền năng chữa lành; do đó, khi người nữ bị bệnh chạm vào tua áo Ngài thì quyền năng của mỹ đức Ngài truyền ra cho bà, và bà được chữa lành.
- D. Ra từ các việc làm được-cai-trị-cách-thuộc-trời của Christ sẽ đưa đến kết quả là mỹ đức trở thành quyền năng chữa lành—Mat. 14:36.
- E. Chạm đến y phục của Chúa thật ra là chạm đến Ngài trong nhân tính của Ngài, là Đấng mà Đức Chúa Trời được hiện thân trong đó (Côl. 2:9); bởi sự chạm đến như vậy mà quyền năng thần thượng của Ngài được truyền vào người chạm đến qua sự hoàn hảo của nhân tính Ngài và trở nên sự chữa lành của người ấy (Lu. 8:45-48; Hê. 12:2a).
- F. Đức Chúa Trời là Đấng ở trong ánh sáng không thể đến gần đã trở nên có thể rờ chạm được trong Đấng cứu rỗi—Nô lệ qua nhân tính của Ngài để bà được cứu rỗi và vui hưởng.
- G. Đám đông chen lấn không nhận lãnh bất cứ điều gì từ Đấng cứu rỗi—Nô lệ; nhưng người chạm đến Ngài thì nhận lãnh (xem *Thánh ca* 599, phiên khúc 2 và điệp khúc).

II. Chúa Jesus là Người chăn của chúng ta, và chúng ta là chiên của Ngài—Mat. 9:36; Ês. 40:11; Ês. 53:6; Êxc. 34:1-5, 11-15:

- A. Ngài chăn dắt chúng ta trong giai đoạn đầu là vui hưởng Christ như đồng cỏ xanh tươi và vui hưởng Linh như các dòng nước nghỉ ngơi—Thi. 23:1-2; 1 Ti. 1:4; Phil. 1:19b; Gi. 21:15; 1 Tê. 2:7; 1 Cô. 12:13b.
- B. Ngài chăn dắt chúng ta trong giai đoạn thứ nhì là phấn hưng và biến đổi trên các lối công chính—Thi. 23:3; La. 12:2; Gi. 7:38; La. 8:4.
- C. Ngài chăn dắt chúng ta trong giai đoạn thứ ba là kinh nghiệm hiện diện của Đấng Christ phục sinh thể linh khi bước đi qua trùng bóng chết—Thi. 23:4; 2 Ti. 4:22; 2 Cô. 12:7-10.
- D. Ngài chăn dắt chúng ta trong giai đoạn thứ tư là vui hưởng Đấng Christ phục sinh cách cao sâu hơn—Thi. 23:5:
 - 1. Chúa dọn bàn trước mặt chúng ta trong sự hiện diện của kẻ thù nghịch chúng ta—c. 5a; đc. 2 Sa. 4:4; 9:7, 13; Sáng. 14:18-20; Nê. 4:17.
 - 2. Chúa xúc dầu cho đầu chúng ta, và chén chúng ta đầy tràn—Thi. 23:5b; Hê. 1:9; 1 Cô. 10:16a, 21.
 - 3. Trong Thi Thiên 23:5, chúng ta có Đức Chúa Trời Tam Nhất, tức Con là tiệc, Linh là dầu xúc và Cha là nguồn phước hạnh.

- E. Ngài chèn dất chúng ta trong giai đoạn thứ năm là trọn đời vui hưởng sự tốt lành và từ ái trong nhà Đức Giê-hô-va—c. 6
1. Dưới sự chèn dất hữu cơ của Đấng Christ thể linh, sự tốt lành và từ ái sẽ theo chúng ta đến trọn đời, và chúng ta sẽ cư ngụ trong nhà Đức Giê-hô-va cho đến trọn đời—c. 6:
 - a. *Sự tốt lành* chỉ về ân điển của Christ, *sự từ ái* chỉ về tình yêu của Cha, và *theo* ngụ ý sự tương giao của Linh; do đó, ân điển của Con, tình yêu của Cha, và sự tương giao của Linh ở cùng chúng ta—2 Cô. 13:14
 - b. Sự vui hưởng Đức Chúa Trời Tam Nhất đã-trải-qua-tiến-trình và được-tổng-kết dẫn chúng ta vào trong sự vui hưởng Đức Chúa Trời trong nhà của Đức Chúa Trời (Christ, Hội thánh, linh chúng ta, và Giê-ru-sa-lem Mới—Gi. 1:14; 2:21; 1 Ti. 3:15-16; Êph. 2:22; Khải. 21:2-3, 22) nơi chúng ta sẽ cư ngụ trọn đời (trong thời đại hiện tại, trong thời đại sắp đến, và trong cõi đời đời).
 2. Chúng ta cần tìm kiếm để ở trong nhà Đức Chúa Trời trọn đời mình—Thi. 27:4-8:
 - a. Ngắm xem vẻ đẹp (sự đáng yêu, sự vui thỏa, và hài lòng) của Đức Chúa Trời—cc. 4a, 8; 2 Cô. 3:18.
 - b. Cầu hỏi Đức Chúa Trời, kiểm tra lại với Đức Chúa Trời về mọi sự trong đời sống hằng ngày của chúng ta—Thi. 27:4b; đc. G-suê 9:14.
 - c. Được giấu trong nơi trú ẩn của Đức Chúa Trời và giấu mình trong nơi kín mật của lều Đức Chúa Trời—Thi. 27:5a; 31:20.
 - d. Được Đức Chúa Trời làm cho sống dậy và ngẩng đầu lên—27:5b-6a.
 - e. Dâng sinh tế bằng tiếng reo mừng, hát xướng và ngâm vịnh cho Đức Chúa Trời vì vinh hiển của Đức Chúa Trời—c. 6b; Hê. 13:15; Phil. 2:11.

III. Chúa Jesus là sự nghỉ ngơi của chúng ta—Mat. 11:28-30:

- A. “Hỡi hết thảy những người đang lao nhọc và nặng gánh, hãy đến với Ta, Ta sẽ cho các con được nghỉ ngơi”—c. 28:
1. Lao nhọc được nói đến ở đây không những chỉ về người lao nhọc cố gắng giữ các điều răn của kinh luật và các điều lệ tôn giáo mà còn chỉ về người lao nhọc phấn đấu để thành công trong bất cứ công việc nào; những ai lao nhọc như vậy đều luôn nặng gánh.
 2. Nghỉ ngơi không những chỉ về việc được giải thoát khỏi lao nhọc và gánh nặng dưới kinh luật hay tôn giáo hay dưới bất cứ công việc hoặc trách nhiệm nào mà còn chỉ về sự bình an hoàn toàn và thỏa mãn trọn vẹn.
- B. “Hãy mang lấy ách của Ta và học nơi Ta, vì Ta nhu mì và khiêm ti trong lòng; các con sẽ tìm được sự nghỉ ngơi cho hồn mình. Vì ách Ta dễ chịu và gánh Ta nhẹ nhàng”—cc. 29-30:
1. Mang lấy ách của Chúa là nhận lấy ý muốn của Cha; đó không phải là bị điều chỉnh hay kiểm soát bởi bất cứ công việc nào, mà là được thúc ép bởi ý muốn của Cha.
 2. Chúa đã sống một đời sống như vậy, không quan tâm đến điều gì ngoài ý muốn của Cha Ngài (Gi. 4:34; 5:30; 6:38). Ngài hoàn toàn thuận phục ý muốn của Cha (Mat. 26:39, 42); do đó, Ngài bảo chúng ta học nơi Ngài.
 3. Học nơi Ngài nghĩa là không bắt chước Ngài cách bên ngoài mà là sao chép Chúa trong linh chúng ta bằng cách mang lấy ách của Ngài—ý muốn của Đức Chúa Trời; ý muốn của Đức Chúa Trời phải là ách của chúng ta, và chúng ta phải đặt cổ mình vào ách này để trở nên sự tái bản của Ngài—1 Phi. 2:21.
 4. Sự nghỉ ngơi mà chúng ta tìm được bởi mang lấy ách của Chúa và học nơi Ngài là cho hồn mình; đó là sự nghỉ ngơi bên trong, không phải là bất cứ điều gì có tính chất bên ngoài.
 5. Ách của Chúa là ý muốn của Cha, và gánh của Ngài là thực hiện ý muốn Cha; ách như vậy dễ chịu (là tốt lành, thích hợp, êm dịu, dịu dàng, vui thỏa—tương phản với cứng cõi, khắc nghiệt, gay gắt, cay đắng), và gánh như vậy thật nhẹ nhàng, không nặng nề.

IV. Người gieo là thân vị tuyệt diệu của Chúa Jesus, và hạt được gieo cũng là chính Chúa là hiện thân của Đức Chúa Trời Tam Nhất—Mat. 13:3, 18-23:

- A. Chúng ta cần thấy khái tượng về Christ, Người gieo, gieo chính Ngài là hạt giống sự sống vào trong bản thể con người; khái tượng này là trung tâm sự khôi phục của Chúa, vì khái tượng này liên quan đến khát vọng của lòng Chúa.
- B. Ngài khao khát vào trong chúng ta, dân được chọn của Ngài, để làm sự sống của chúng ta theo cách hòa quyện để làm cho chính Ngài trở nên yếu tố của chúng ta và làm cho chúng ta trở nên sự biểu lộ của Ngài.
- C. Các tín đồ, những người đã được tái sinh trong Christ bằng sự sống của Đức Chúa Trời, là đất trồng của Đức Chúa Trời, một nông trại trong thọ tạo mới của Đức Chúa Trời để làm cho Christ lớn lên hầu sản sinh vật liệu quý cho công trình xây dựng của Đức Chúa Trời—1 Cô. 3:9, 12a.
- D. Theo Kinh Thánh, lớn lên tương đương với xây dựng; điều này diễn ra bởi sự lớn lên của hạt giống sự sống thần thượng bên trong chúng ta—1 Gi. 3:9; Côl. 2:19; Êph. 4:15-16.
- E. Ê-phê-sô 3:17 khái thị rằng Đức Chúa Trời Tam Nhất đã vào trong chúng ta để làm công tác xây dựng bằng chính Ngài là yếu tố và cũng bằng điều gì đó từ chúng ta là vật liệu; điều này được minh họa bằng ẩn dụ về người gieo trong Ma-thi-o chương 13:
 - 1. Chúa gieo chính Ngài là hạt giống sự sống vào lòng con người là đất, hầu cho Ngài có thể lớn lên, sống trong họ, và được biểu lộ từ bên trong họ—c. 3.
 - 2. Hạt giống được gieo vào trong đất để lớn lên bằng những dưỡng chất của đất; kết quả là: sản vật là tổng hợp của các yếu tố từ cả hạt giống lẫn đất trồng—c. 23.
 - 3. Bên trong chúng ta có những dưỡng chất nào đó được Đức Chúa Trời tạo ra để chuẩn bị cho Ngài bước vào và lớn lên trong chúng ta; Đức Chúa Trời đã tạo nên nhân linh có các dưỡng chất phạm nhân cùng với lòng phạm nhân là đất cho hạt giống thần thượng—1 Phi. 3:4.
 - 4. Mức độ chúng ta lớn lên trong sự sống không phụ thuộc vào hạt giống thần thượng mà phụ thuộc vào bao nhiêu dưỡng chất chúng ta có thể cung cấp cho hạt giống này; chúng ta cung cấp càng nhiều dưỡng chất thì hạt giống sẽ lớn lên càng nhanh và sẽ càng tươi tốt—Mat. 5:3, 8.
 - 5. Nếu chúng ta cứ ở trong hồn mình, trong con người thiên nhiên của mình, thì sẽ không có bất cứ dưỡng chất nào để hạt giống thần thượng lớn lên, nhưng nếu chúng ta được làm cho mạnh mẽ vào trong người bề trong và nếu chúng ta chú ý đến linh mình và vận dụng linh thì các dưỡng chất sẽ được cung ứng và Christ sẽ lập nhà Ngài trong lòng chúng ta—Êph. 3:16-17; La. 8:6; 1 Ti. 4:7; đc. Quan. 19.
 - 6. Nếu chúng ta muốn có Chúa là hạt giống sự sống lớn lên bên trong chúng ta để trở nên sự vui hưởng trọn vẹn của chúng ta, thì chúng ta phải hoàn toàn mở ra cho Chúa và hợp tác với Ngài để xử lý triệt để lòng mình—Mat. 13:3-9, 18-23.
 - 7. Một mặt, Đức Chúa Trời làm mạnh mẽ chúng ta bằng chính Ngài là yếu tố, và mặt khác, chúng ta cung cấp các dưỡng chất; qua hai điều này mà Đức Chúa Trời trong Christ thực hiện sự xây dựng nội tại của Ngài, tức xây dựng nhà Ngài, trong toàn bản thể chúng ta.